

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizecișitrea după Rusalii

**Evangelia Duminicii Vameșului și Fariseului
(Luca 18, 10-14)**

Zis-a Domnul pilda aceasta: Doi oameni s-au suit la templu ca să se roage: unul era fariseu și celălalt vameș. Fariseul, stând drept, așa se ruga în sine: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, preadesfrânați, sau ca și acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate câte câștig. Iar vameșul, departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului! Zic vouă că acesta s-a coborât mai îndreptat la casa sa decât acela. Fiindcă oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța.

Se spune în Evanghelie că vameșul, *departe stând*, nu îndrăznește nici să-și ridice ochii. Îl vedeți necutezând a vorbi. Pare lipsit de dreptul de a vorbi și trântit la pământ de mustrea conștiinței. Se teme că Domnul îl va vedea, pentru că nu respectase poruncile Sale și pentru că dusese o viață desfrânată și necurată. Îl vedeți chiar recunoscându-și păcatele prin gesturile trupului său. Pe de altă parte, fariseul nebun stătea acolo mândru și semeț, ridicându-și ochii fără nici o remușcare, mărturisindu-și slava proprie. Celuilalt însă îi părea rău de purtarea sa, temându-se de judecata care îi va fi adusă. Se bate în piept și-și mărturisește păcatele. Își spune boala ca înaintea Doctorului și se roagă ca Acesta să fie milostiv cu el. Care este rezultatul? Să-l ascultăm de la Judecător: *acesta (vameșul) s-a coborât mai îndreptat la casa sa decât acela. (Sfântul Chiril al Alexandriei)*

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraților, că cel ce se înalță pe sine, se va smeri; ci să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameșul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi păcătoșii

Fariseul de slava deșartă fiind biruit, iar vameșul cu pocăință plecându-se, au venit la Tine însuși, Stăpâne. Ci acela laudându-se, s-a lipsit de bunătăți; iar acesta negrând s-a învrednicit darurilor. În aceste suspinuri întărește-mă Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Atotțitorule, Doamne, știu cât pot lacrimile! Că pe Iezechia din porțile morții l-au ridicat, pe cea păcătoasă din păcatele cele de mulți ani au mântuit-o; iar pe vameșul, mai presus decât pe fariseul, l-au îndreptat. Ci mă rog, împreună cu aceștia numărându-mă, să mă miluiești.

Cunoscând, suflete al meu, osebirea vameșului și a fariseului, urăște glasul cel trufaș al aceluia și dorește rugăciunea cea cu bună-umilință a acestuia și strigă: Dumnezeule milostivește-Te spre mine păcătosul și mă miluiește.

Fără sămânță, din Dumnezeiescul Duh și cu sfatul Tatălui, ai zămislit pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce este din Tatăl fără mamă mai înainte de veci, și pentru noi din tine fără de tată fiind, cu trup L-ai născut, și prunc fiind cu lapte L-ai hrănit. Pentru aceasta nu înceta, Preacurată, a-L ruga să mântuiască din primejdii sufletele noastre.

Îngreuiți fiind ochii mei, de fărădelegile mele, nu pot să privesc și să văd înălțimea cerului; ci mă primește, ca pe vameșul, și pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, și mă miluiește.

Stihiri din Utrenia acestei duminici

Cântări din Triod, LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

Adevărata smerenie înalță !

Cu duminica de astăzi, pășim cu toții într-o nouă perioadă liturgică a anului bisericesc: Perioada Triodului, care adaugă la rânduiala obișnuită a canoanelor de rugăciune, trei ode, trei cântări specifice Postului Mare. Azi e prima duminică din perioada pregătitoare pentru acest post, iar Evanghelia de la Luca, rânduită spre citire redă o pildă rostită de Mântuitorul în care descrie felul în care se rugau doi oameni în Templu, unul vameș și unul fariseu. Este o pildă ce avea destinatari preciși: unii dintre farisei care, crezându-se drepti, priveau cu dispreț spre cei din jurul lor (Luca 18,9).

Aparent, ai zice că acțiunea pildei se petrece în templu, dar nu este așa; acțiunea se petrece în inima omului, căci cei doi, intrați la templu ca să se roage, se rugau „întru sine”, zice Evanghelia. Se rugau fiecare după condiția lui, morală, socială, spirituală. Unul era drept, iar celălalt era păcătos. În mod firesc, cel drept mulțumea lui Dumnezeu pentru reușita sa în planul comportamentului personal: „Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt un om rău, răpitor, desfrânat sau ca acest vameș”. Este bine să mulțumești lui Dumnezeu. Vameșul se ruga și el, însă pe măsura

condiției sale morale. Se ruga bătându-și pieptul. Parcă „striga” întru sine: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul!”.

Ascultându-i pe cei doi cum se rugau, ne dăm seama că unul dintre ei este mai îndreptățit: omul drept, omul corect, omul virtuos, omul conștiincios. Și totuși, Mântuitorul Iisus Hristos pune lucrurile parcă într-o ordine inversă a valorilor; spune că acesta din urmă, vameșul, s-a întors mai îndreptățit la casa lui; atenție, nu mântuit, ci mai îndreptat decât a intrat în templu. Pentru vameș, între momentul intrării și cel al ieșirii din templu, timpul a însemnat un urcuș duhovnicesc. De ce oare Mântuitorul face această selecție în mod diferit de așteptările noastre? O spune El însuși: pentru că, cel ce se înalță pe sine, se va smeri, iar cel care se va smeri pe sine, acela se va înalța! E clară trimiterea spre virtutea smereniei, despre care vorbim, despre care ne place să auzim, dar nu ne este deloc la îndemână a o pune în aplicare.

(continuare în pag. a doua)

Adevărata smerenie înaltă !

(urmare din pagina întâi)

Mântuitorul spune: doi oameni au intrat la templu. Dumnezeu ne privește pe toți la fel, ca oameni. Legea în sine și libera raportare la ea face distincția între omul drept și omul păcătos, doar că, limitarea strict la litera legii, te aduce în stare de formalism în care trăirile interioare sunt total diferite. Fariseul era un om virtuos, dar, în același timp, judeca pe cei din jurul său. A ajuns la autosuficiență. Pentru propria sa devenire, nu-și mai dorea nimic. S-a împietrit în formalism, tot așa cum, odinioară, soția lui Lot, la pieirea Sodomei și a Gomorei, a rămas stană de sare privind înapoi. Pentru sine nu avea nici perspectivă, nici dorință; viața lui nu mai era dinamică. Acolo, în templu, fariseul „făcea legea”, considerându-se pe sine etalonul. O astfel de preocupare, cred eu, este una dintre suferințele sufletești cu care se confruntă creștinul contemporan. Raportându-se la Poruncile divine, la rânduielile bisericesti, la exigențele vieții de creștin, sau la legile statului, sau la principiile de drept, așa cum le înțelege (și le aplică) el, fiecare își face o concepție de viață, un sistem propriu de valori, care îi „permite” să „vadă” ce „trebuie” să facă ceilalți. Care soț sau soție, la întrebarea cum ar trebui să-i fie partenerul de viață, ar răspunde: „Așa cum este acum”? Dimpotrivă, ar adăuga o mulțime de cerințe și exigențe. Și întrebarea se poate extinde cu același rezultat și în cazul părinților, despre copiii lor, ba, uneori, chiar și în cazul copiilor, despre părinții lor. Am luat numai cazul familiei, căci în societate e și mai trist.

Vedeți cum ne asemănăm acestui fariseu? Fiecare dintre noi și-a făcut o listă a exigențelor care refuză să accepte lumea așa cum e! Păi nu ți-ai luat soție ca să profiți de ea sau tu soț, ca să profiți de el! Ți-ai luat un om pe care să-l mântuiești! La fel, este valabil și cu relația dintre părinți și copii! Foarte multe lucruri s-ar înțelege dacă noi am manifesta exigență în raport cu noi înșine și ne-am îndrepta mai puțin privirea critică asupra semenilor noștri. Și știți de ce? Pentru că Dumnezeu i-a lăsat să trăiască alături de noi, în timpul și locul în care ne aflăm, pentru ca prin noi să lucreze bunătatea lui Dumnezeu. Fariseul era un bun împlinitor al legii, dar era departe de a fi bun: faptul că el respecta legea mozaică nu ajuta cu nimic pe cei din jurul său.

De cealaltă parte, vameșul era un om păcătos. El nu prea avea ce să înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, decât un profund sentiment de vinovăție. Iar asta venea din simțirea corectă a lucrurilor. În viața de zi

cu zi, era un om păcătos. În biserică, era alt om, se vedea pe sine dintr-o altă perspectivă, a relaționării sale cu Dumnezeu. Spune Evanghelia: „Stătea departe”, adică undeva retras în spate, neluat în seamă de nimeni, își bătea pieptul cu pumnul și spunea: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul!”. Și-a dat seama că starea lui de păcătoșenie n-o putea „controla”. Doar de la Dumnezeu mai putea veni izbăvirea, de la mila lui Dumnezeu.

Vorbim de libertate și-o pretindem a fi între lucrurile cele mai de preț de dorit în lumea aceasta. Dar câți dintre noi știm să ne bucurăm cu adevărat de libertate? Am ajuns să ne înrobim păcatului în numele propriei libertăți: „sunt liber și fac ce vreau”. Dar orice cădere în păcat deformează dreapta judecată a omului și diminuează semnificativ puterea și capacitățile sale de a-și controla viața.

Pilda pare a avea ceva, i-aș spune eu, mai greu de neînțeles. De obicei, patima transformă păcatul într-un fel de „Dumnezeu” al tău, tot așa cum, atunci când faci binele, acesta partă în sine pecetea lui Dumnezeu. Omul păcătos, cu cât e mai păcătos, cu atât caută mai mult păcatul. Omul virtuos, cu cât e mai virtuos, cu atât caută mai mult pe Dumnezeu, considerând că încă nu a făcut totul. Mântuitorul Hristos ne înfățișează în pildă parcă o altfel de imagine. Cel virtuos privea în urmă, spre cei păcătoși, căutând, parcă, motive de acuză sau temă de inspirație pentru păcate. Pe când omul păcătos, vameșul, căuta pe Dumnezeu pentru că, în sufletul său, a fost mai puternic dorul de Dumnezeu decât iubirea pentru păcat. De aceea, atunci când fariseul a coborât de la templu, o dată cu coborârea fizică de pe treptele templului, s-a produs și coborârea sa spirituală, pe când, vameșul, coborând de la templu, spune Mântuitorul, s-a înălțat. A început să abordeze problematica vieții sale de la alt nivel.

Pilda concluzionează că după închinare, cei doi s-au întors înapoi din templu în societate, la familiile lor, la prietenii lor, la colegii lor. De ce? Pentru că abia în societate se vede starea ta de religiozitate, iar asta constă, simplu și la obiect, în lucrarea binelui în lume, în dorința de a-i ajuta, de a-i mântui și pe cei din jurul tău!

Pr. Mihai Mărgineanu

Ultima zi din viața lui Dostoievski

„La începutul anului 1881, în ziua de 9 februarie, Dostoievski moare pe neașteptate, în vârstă de 60 de ani. O hemoragie puternică și subită l-a trântit la pat pentru câteva zile. Simțea că moare; a chemat-o pe Ana Grigorievna, i-a spus să deschidă la întâmplare Sfânta Evanghelie, Biblia lui de care nu se despărțise nici în acea epocă de goană după noroc prin Apus. Ana Grigorievna a deschis-o la întâmplare, acolo unde Mântuitorul merge să Se boteze la Ioan. Acesta refuză la început, dar Mântuitorul îi spune: „Nu mă opri, ci îndeplinește ceea ce trebuie”. Atunci Dostoievski se adresează soției lui, care plângea, spunându-i: „Nu mă opri, ceasul meu ca să mă duc a sosit”. A strâns copiii în jurul patului, a rugat-o pe Ana Grigorievna să citească parabola „Fiului risipitor” și, după ce a citit-o, el a ținut copiilor săi o cuvântare în care le spunea că suprema bucurie a vieții și supremul bine pe care poate să-l aibă un om în viață e să nu-și piardă credința în Dumnezeu. „Chiar dacă nenorocul v-ar paște să fiți criminali în viață – le spune copiilor lui –, nici atunci să nu pierdeți încrederea în Dumnezeu, care e bun și vă va ierta”. Cu aceste cuvinte a chemat preotul, s-a împărtășit și și-a dat sfârșitul.

Domnilor, înmormântarea lui a fost o înmormântare ca de țar. Peste 100.000 de oameni din toate straturile sociale de pe tot cuprinsul Rusiei, reprezentanții tuturor societăților rusești, de toate felurile, au ținut să participe la această înmormântare. Călugării de la Alexandr Nevski, unde erau înmormântați numai țarii și aristocrații, au oferit un loc unde să fie înmormântat, iar slujba au dăruit-o familiei, adică i-au slujit pe gratis. O noapte întreagă studențimea din Petersburg a vegheat în jurul sicriului, citind psalmi și rostind cântări bisericesti.

Iată, domnilor, acest om care trecuse prin cele mai abominabile patimi, care fusese chiar ocnaș, modelat de credința din el, de misiunea pe care a crezut el că e chemat s-o îndeplinească în poporul rus, a ajuns la acest prestigiu, la această venerație de care numai regii se bucurau în Rusia vremii lui."

Sursa: Nichifor Crainic, în cartea "Dostoievski și creștinismul rus".

Două pilde pentru folos duhovnicesc Fereastra inimii

Se spune, că într un spital, într o anumită încăpere ședeau doi bolnavi, unul dintre ei fiind foarte bolnav, nu se putea întoarce pe o parte sau alta, ci statea cu privirea către perete...

Celălalt bolnav, cu multă mila, își luase un „canon”, ca în fiecare dimineață să i descrie colegului său cum este afară, privind prin geamul camerei, făcându-i, astfel, suferința mai ușoară.

Și îi zicea: „Afară, astăzi, este o dimineață minunată, cu pomi înfloriți, cu păsărele care cântă, cu Soare, cu flori frumoase și frumos colorate..

Asta făcea în fiecare dimineață, alinând într-un fel durerea celui dintâi.

Dar într-o dimineață, nu l-a mai auzit pe colegul de camera vorbindu-i și, neliniștit, a chemat o asistentă și a întrebat-o ce s-a întâmplat cu el.

Asistenta i a răspuns:

" Colegul tău de camera a trecut la Domnul, dar să știi că era mai bolnav decât tine și... era orb!"

" Păi, geamul, dimineața, vremea, florile, Soarele, ... cum le vedea?"

Nu vedea, te „vedea” pe tine, a răspuns asistenta. Te „vedea” cu multă iubire...

Pe om îl vezi cu ochii, dar omul lui Dumnezeu vede cu inima..

Un sfat

Într-o zi au venit la un Părinte din Muntele Athos unii dintre pelerini. Auzind că Dumnezeu săvârșește minuni prin rugăciunile sale, ei l-au întrebat cum reușește să facă lucruri minunate.

Părintele le-a zis: adevărate minuni puteți face și voi, dacă la rugăciunile voastre veți adăuga și fapte ca acestea:

- Învățând un om să citească Sfânta Scriptură, ați vindecat un orb ;
- Învățând un om să meargă la Biserică, ați vindecat un șchiop ;
- Învățând un om să facă milostenie, ați vindecat un ciung ;
- Învățând un om să se roage, ați vindecat un mut ;
- Învățând un om să postească, ați vindecat un slăbănog ;
- Învățând un om să se spovedească, ați înviat un mort .

Dan Negru: „Nu cred că a-ți mărturisi credința e un curaj, dimpotrivă, e o normalitate”

Cu același firesc semnalat, artistul tratează toate „marile” frământări pe care le poate avea credinciosul de azi: „hatereala” de pe rețelele de socializare, „războiul” împotriva Bisericii, schimbările necesare în Biserică, „marketing-ul” Bisericii.

Epoca de piatră a spiritualității

Și „Hatereala” pe rețele de socializare e o normalitate, consideră Dan Negru. Iar „subiectul religiei generează o <hatereală> asemănătoare cu subiectul Steaua-Dinamo. Asta arată că trăim în epoca de piatră a spiritualității. Și eu am îndoieli, și eu am temeri, dar am învățat că credința nu e despre minte, ci despre inimă, și atunci nu fac decât să schimb macazul, din creier în inimă”.

„Războiul” împotriva Bisericii

Întrebat despre absența vocilor care să apere credința, Dan Negru a spus franc: „Eu nu cred că există un război împotriva credinței. Ar fi inutil și l-au pierdut armate ideologice mult mai mari înaintea noastră”.

„Cea mai puternică credință și vocea care contează cel mai mult în credința familiei mele e vocea mamei. Rugăciunea ei are cea mai mare putere”, a spus artistul, mărturisind că dintre vocile publice ale Bisericii, îi sunt dragi Preoții Constantin Necula și Vasile Ioana.

Ce ați modifica în Biserica Ortodoxă Română?

Un răspuns profund a oferit prezentatorul atunci când a fost întrebat ce ar schimba în Biserică.

„Oho... Sunt atât de neînsemnat ca să pot să fac un lucru atât de mare. Totuși, aș face ceva: aș crește bobul de muștar care e din ce în ce mai mic în fiecare dintre noi. Bobul ăla al credinței”, a spus Dan Negru.

Sursa: basilica.ro

Săptămâna 1	Săptămâna 2	Săptămâna 3	Săptămâna 4	Săptămâna 5	Săptămâna 6	Săptămâna 7																												
<p>5 octombrie: Astăzi a început prima mea zi de viață. Părinții mei încă nu știu, dar eu deja exist. Și voi fi fetiță. Voi avea părul blond și ochii albaștri. Deja este stabil aproape totul, chiar și faptul că voi iubi florile.</p>	<p>19 octombrie: Unii susțin că eu nu sunt încă o persoană reală, că numai mama există. Dar eu sunt o persoană reală, tot așa cum o firimitură de pâine este totuși pâine adevărată. Mama există. La fel și eu.</p>	<p>23 octombrie: Acum tocmai a început să mi se deschidă gurița. Gândiți-vă, peste aproximativ un an de zile voi râde, iar mai târziu voi vorbi. Știu care va fi primul cuvânt pe care-l voi spune: MAMA.</p>	<p>23 octombrie: Azi a început să-mi bată inima de una singură. De acum încolo ea va bate încet pentru tot restul vieții, fără ca vreodată să se oprească pentru a se odihni! Iar după mulți ani va obosi. Se va opri și după aceea voi muri.</p>	<p>2 noiembrie: Cresc câte puțin în fiecare zi. Încep să mi se formeze mâinile și picioarele. Dar trebuie să mai aștept mult timp până când aceste piciorușe mă vor îndulci spre brațele mamei și până când aceste mânuțe vor putea culege florile și îi vor putea îmbrățișa pe tata.</p>	<p>12 noiembrie: La mâini încep să mi se formeze degetele. Așa mici cum sunt, sunt de-a dreptul caraghioase! Cu ele voi putea mângâia părul mamei.</p>	<p>20 noiembrie: Abia astăzi doctorul i-a spus mamei că eu exist aici, sub inima ei. Oh, cât de fericită trebuie să fie! Ești fericită mamă?</p>																												
<p>25 noiembrie: Mami și tati probabil se gândesc ce nume să îmi pună. Dar ei nici măcar nu știu că sunt fetiță. Vreau să mă cheme Teodora. Doar sunt mare deja.</p>	<p>10 decembrie: Îmi crește părul. Este moale, strălucitor și mătăsoș. Mă întreb cum este oare părul mamei?</p>	<p>13 decembrie: Acum aproape că văd. În jurul meu este întuneric. Când mami mă va scoate în lume, în jur vor fi flori. Dar, mai mult decât orice, vreau să văd pe mami. Cum arată, mami?</p>	<p>24 decembrie: Oare, mami aude ticăitul inimii mele? Unii copii vin pe lume puțin bolnavi. Inima mea însă este puternică și sănătoasă. Bate într-un ritm: tic-tac, tic-tac. Mami, vei avea o fetiță sănătoasă!</p>	<p>28 decembrie: Astăzi mama mea m-a ucis.</p>	<p>Dacă ești într-o situație limită, când trebuie să iei hotărâre pentru toată viața, ești însărcinată, ori cunosti o fată însărcinată, care are gânduri avortive legate de propriul copil, acționează înainte de a se întâmpla acest fapt. De ai coșmaruri post-avort cu copilul, ori ești măcinată de gânduri și conștiință, noi suntem lângă tine, oferindu-ți ajutor discret, pe toate planurile, necondiționat.</p> <p>Primești imediat sfat, sprijin și ajutor, la tel:</p> <table border="0"> <tr> <td>Constanța: 0745.049.202</td> <td>Călărași: 0745.035.224</td> </tr> <tr> <td>București: 0756.019.655</td> <td>Satu Mare: 0753.500.565</td> </tr> <tr> <td>Sibiu: 0768.109.510</td> <td>Botoșani: 0743.326.171</td> </tr> <tr> <td>Arad: 0742.678.344</td> <td>Suceava: 0740.338.355</td> </tr> <tr> <td>Covasna: 0740.798.876</td> <td>Iasi: 0744.798.610</td> </tr> <tr> <td>Alba: 0758.983.289</td> <td>Giurgiu: 0723.638.988</td> </tr> <tr> <td>Slatina: 0745.250.806</td> <td>Bacău: 0742.144.240</td> </tr> <tr> <td>Craiova: 0723.041.806</td> <td>Timiș: 0723.197.230</td> </tr> <tr> <td>Dâmbovița: 0761.599.998</td> <td>Cluj: 0743.525.115</td> </tr> <tr> <td>Bihor: 0742.020.634</td> <td>Neamț: 0766.451.323</td> </tr> <tr> <td>Sălaj: 0749.436.306</td> <td>Vrancea: 0766.322.827</td> </tr> <tr> <td>Buzău: 0743.314.952</td> <td>Brașov: 0725.437.404</td> </tr> <tr> <td>Galați: 0740.004.215</td> <td>Bistrița: 0746.705.626</td> </tr> <tr> <td>Tulcea: 0723.340.140</td> <td>Harghita (Toplița): 0744.146.755</td> </tr> </table> <p>email de urgență: atitudine@hamangia.ro</p> <p>- cei care doresc să se implice în Proiectul Național Pentru Viață, în plan uman, logistic, ori material sunt rugați să ne sune</p>		Constanța: 0745.049.202	Călărași: 0745.035.224	București: 0756.019.655	Satu Mare: 0753.500.565	Sibiu: 0768.109.510	Botoșani: 0743.326.171	Arad: 0742.678.344	Suceava: 0740.338.355	Covasna: 0740.798.876	Iasi: 0744.798.610	Alba: 0758.983.289	Giurgiu: 0723.638.988	Slatina: 0745.250.806	Bacău: 0742.144.240	Craiova: 0723.041.806	Timiș: 0723.197.230	Dâmbovița: 0761.599.998	Cluj: 0743.525.115	Bihor: 0742.020.634	Neamț: 0766.451.323	Sălaj: 0749.436.306	Vrancea: 0766.322.827	Buzău: 0743.314.952	Brașov: 0725.437.404	Galați: 0740.004.215	Bistrița: 0746.705.626	Tulcea: 0723.340.140	Harghita (Toplița): 0744.146.755
Constanța: 0745.049.202	Călărași: 0745.035.224																																	
București: 0756.019.655	Satu Mare: 0753.500.565																																	
Sibiu: 0768.109.510	Botoșani: 0743.326.171																																	
Arad: 0742.678.344	Suceava: 0740.338.355																																	
Covasna: 0740.798.876	Iasi: 0744.798.610																																	
Alba: 0758.983.289	Giurgiu: 0723.638.988																																	
Slatina: 0745.250.806	Bacău: 0742.144.240																																	
Craiova: 0723.041.806	Timiș: 0723.197.230																																	
Dâmbovița: 0761.599.998	Cluj: 0743.525.115																																	
Bihor: 0742.020.634	Neamț: 0766.451.323																																	
Sălaj: 0749.436.306	Vrancea: 0766.322.827																																	
Buzău: 0743.314.952	Brașov: 0725.437.404																																	
Galați: 0740.004.215	Bistrița: 0746.705.626																																	
Tulcea: 0723.340.140	Harghita (Toplița): 0744.146.755																																	

Anul trecut, în România s-au născut cei mai puțini copii din ultimul secol. Statistici mai puțin cunoscute despre avort

Analiza a realizat și o statistică a ratei natalității pe județe: Caraș-Severin, Gorj și Vâlcea sunt pe ultimele locuri. Sălaj, Suceava și Vaslui sunt județele cu cei mai mulți copii născuți anul trecut. Calculele au fost făcute în funcție de populația feminină de vârstă fertilă din fiecare județ.

În Caraș-Severin, doar 3% dintre femeile de vârstă fertilă au adus pe lume copii în 2020.

Chiar dacă județul Vaslui a fost anul trecut în topul județelor cu cea mai bună rată a natalității, el a înregistrat cel mai mare procent de scădere a acesteia: cu 25% mai puțini copii născuți în 2020 față de anul anterior. Scăderi importante au mai înregistrat Galațiul și Bacăul.

Familiile numeroase se găsesc mai mult în mediul rural, cei de la oraș preferând să aibă maximum doi copii.

Datele statistice mai arată că, din anii 2000 încoace, româncele au început să nască mai târziu. A scăzut rata natalității pentru segmentul de vârstă 20-24 ani și a crescut la femeile cu vârstă între 25-39 ani.

Aceasta ar putea avea legătură cu faptul că momentul concepției copilului tinde să precedă momentul căsătoriei și că după Revoluție a crescut de 10 ori rata nașterilor în afara căsătoriei.

Articolul face și o sinteză a politicilor demografice din România ultimului secol, menționând că rata natalității a scăzut dramatic odată cu legalizarea avortului de către regimul comunist și că măsurile de re-

stricționare a avortului introduse în 1966 nu au crescut natalitatea decât pe termen scurt.

Statistici mai puțin cunoscute despre avort

Analiza Hotnews nu prezintă câteva date și informații mai puțin cunoscute și dezbătute în România:

• A fost legalizat la finele anului 1956, ca politică publică de inspirație sovietică – prima legalizare a avortului în Europa a fost în Rusia anul 1920.

• În 1965, anul anterior restricționării avortului în România, au fost 1.115.000 de copii avortați și 278.362 de copii născuți vii, țara noastră având cea mai mare rată a avorturilor înregistrată vreodată în lume: 252 la mia de femei.

• Statistici oficiale arată că între 1966 și 1989 s-au făcut 7,5 milioane de avorturi, la fel de multe ca în deceniul „negru” 1957-1966, cel de după legalizarea fără restricții.

Rata avorturilor în România continuă să fie ridicată, iar statisticile oficiale prezintă doar vârful aisbergului, din moment ce nu includ: avorturile făcute la clinicile particulare din țară, avorturile medicamentoase, avorturile româncelor din diaspora.

Sursa: basilica.ro

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)

Voluntari:

***Secretar redacție/Relații Publice:** tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei

***Foto:** Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy, Ionuț Andrei Bodai, Ioan

Septimiu Dorobantu, Mihail Bogdan Trandafirescu etc.

***Grafică:** Elena Gheorghii, Cristian Ștefan, Miruna Ștefan, Parascheva

Matciac, Maria Mortecci etc.

***Alte activități:** Bogdan Andrei Finaru, Claudiu Șutu, Iustinian Maradin,

Maria Sobaru, Daniël Șutu, Viorel Băldaru, Iulian Boghean, Paul Sarbu etc.

***Administratori site parohie/pagină facebook:**

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații,

dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim

donatii în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la

Raiffeisen Bank Iași

 Vă rugăm să vă abonați gratuit la

YouTube:

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

PROGRAM LITURGIC ȘI DUHOVNICESC

***Duminică, 21 februarie 2021**

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de
Aur

17:00 Paraclisul Maicii Domnului

***Vineri, 26 februarie 2021**

17:00 Slujba Agheasmei Mici și a Sf. Maslu

***Sâmbătă, 27 februarie 2021**

7.00 Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii,
Pomenirea morților .

17.00 Slujba Vecerniei

Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA TOMA COZMA Procedura nu implică nici un cost, redirectionarea acestor sume realizandu-se din impozitul care a fost deja reținut în 2019 de către stat. Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt: Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095 Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Slujbă Arhierescă și Pomenirea la trei luni de la moartea Părintelui Aurel Mărgineanu

S-au împlinit trei luni de când s-a mutat la cele veșnice Părintele Aurel, parohul și ctitorul bisericii cu hramul „Nașterea Sf. Ioan Botezătorul, Sf. Ierarh Dosoftei și Sf. Muc. Lucia” din cartierul Brătianu.

Momentul comemorativ a prilejuit oficierea Liturghiei Arhieresti, oficiată de Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Arhiepiscopul Iașilor și Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, în fruntea unui sobor de șapte preoți și trei diaconi.

A urmat apoi slujba de pomenire, care s-a oficiat în prezența rudelor

apropiate și a unui număr restrâns de creștini, date fiind condițiile impuse de protecția împotriva coronavirusului.

La finalul slujbei Ierarhul nostru, soborul de preoți și câteva rude apropiate au coborât în cripta bisericii, unde a fost sfințit monumentul ridicat la mormântul părintelui Aurel.

Adresăm cuvinte de mângâiere și mulțumire doamnei preotese

Micaela, domnilor și doamnelor din Consiliul și Comitetul parohial, care s-au mobilizat exemplar pentru organizarea mesei pentru pomenire și a întregii manifestări comemorative.

Slujbele au fost transmise live pe Facebook și Youtube, unde pot fi vizionate înregistrările.

VEȘNICĂ SĂ ÎI FIE POMENIREA DIN NEAM ÎN NEAM !